

ENTREVISTA A

Pau Miró

Actor, dramaturg i director

Pau Miró (Barcelona, 1974) va confirmar la seva vocació teatral a La Saleta, el centre de teatre que dirigia Ever Martín Blanchet. Va llicenciar-se en art dramàtic a l'Institut del Teatre i des d'aleshores no ha parat d'estrenar les seves obres arreu: a Catalunya, Espanya, Itàlia, Portugal, Anglaterra, Canadà... Traduït al castellà, basc, portuguès, anglès, grec, alemany, italià..., el seu teatre és molt local, però amb uns personatges quotidians i reconeixibles. A Granollers l'hem vist amb *Singapur* (estrenada al Teatre de Ponent), *Dones com jo* i *Pluja constant*, al Teatre Auditori. I al novembre el veurem dirigint el clàssic de Guimerà, *Terra baixa*, amb Lluís Homar.

© TONI TORRILLAS

Actualment vius a Barcelona, però et sents de Granollers...

Vaig néixer a Barcelona, però de ben petit vaig venir aquí. Quan em pregunten d'on sóc, dic que de Granollers: hi he viscut la infància i adolescència, els meus amics són d'aquí i hi tinc la família. Vaig estudiar a l'escola Salvador Espriu —quan encara era escola Sant Esteve— i a cinquè d'EGB vam passar a l'edifici actual. Després vaig anar a l'Institut Antoni Cumella. Em vaig matricular a Filosofia i a l'Institut del Teatre, però eren estudis incompatibles, pels horaris. I vaig triar l'Institut del Teatre.

Quins són els teus inicis al món del teatre?

Tota la vida havia jugat amb l'Esport Club Granollers, dels 8 fins als 19 anys. A casa estaven contents, però els feia patir que m'obsessionés massa amb el futbol. Em veien una vessant creativa i em van animar a apuntar-me a teatre. Vaig començar a La Saleta, amb l'Ever Martín Blanchet i la Maribel Alcarria. I vaig tenir sort d'entrar al grup Quatre per Quatre, amb Miquel Noguera, els Pardo..., amb ells vaig fer les primeres obres. Una de les primeres va ser *Les noces de Fígaro*, que tenia una frase molt curta... i la vaig dir malament! En un moment donat estava dubtós entre el teatre i el dret, però després d'una conversa amb en Noguera, que em va animar, em vaig decidir: quan vaig

entrar a buscar la sol·licitud a l'Institut del Teatre, vaig sentir molta emoció.

I l'afició per escriure guions, com sorgeix?

A l'Institut del Teatre tot el dia anàvem amb malles... Ja m'agradava, però em faltava l'escriptura. Em passava moltes estones a la biblioteca i vaig començar a fusionar els mons del teatre i l'escriptura, i muntàvem els textos amb els companys... Professionalment m'he anat decantant més per l'escriptura i la direcció, més que per la interpretació. He tingut la sort, però, de treballar amb directors molt potents.

“Quan em pregunten d'on sóc, dic de Granollers: hi he viscut la infància i l'adolescència, hi tinc els amics i la família”

Què és per tu el teatre?

Jo escrivia poemes, historietes de còmic, lletres de cançons, petits contes... El teatre té un punt terapèutic; hi ha temes que jo no acabo d'entendre del comportament humà i el llenguatge teatral, el joc i la ficció, em permeten aproximar-me a aquestes zones fosques, per intentar posar-hi llum, no tant per donar respostes com per matisar i generar preguntes noves. Es produeix una comunicació espectacular amb el públic i poder veure aquesta reacció al moment, enganxa molt. Entenc el teatre també com un acte col·lectiu de compartir coses i això, ara que cada cop estem més separats i individualitzats, té molt valor.